

РЕШЕНИЕ

№ 1319

гр. София, 01.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, III КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 05.11.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Десислава Корнезова

ЧЛЕНОВЕ: Боряна Петкова

Полина Величкова

при участието на секретаря Илияна Тодорова и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **8790** по описа за **2021** година докладвано от съдия Боряна Петкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 – чл.228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл.63, ал.1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на старши инспектор Д. М., като пълномощник на ДИРЕКЦИЯ „ИНСПЕКЦИЯ ПО ТРУДА“ (ДИТ), [населено място], представлявана от директора, срещу РЕШЕНИЕ от 05.05.2021 г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, Наказателно отделение, 101^{-ви} с-в по н.а.х. дело № 18119/2019 г.

Касаторът претендира за неправилност на обжалвания съдебен акт. Поддържа, че в процесния случай са налице характеристиките на каботажните превози и че при командироване на работници и служители, които ги извършват, работодателят и работникът/служителят уговарят с допълнително писмено споразумение изменение на съществуващото между тях трудово правоотношение за срока на командироване. Допълва, че в случаите на каботаж, командироването на транспортни работници следва да се осъществява по реда на чл. 121а от Кодекса на труда (КТ) и спрямо тях са приложими изискванията на Наредбата за условията и реда за командироване и изпращане на работници и служители в рамките на предоставяне на услуги (Наредбата). Твърди, че видно от приложената заповед за командироване, в рамките на периода от 92 календарни дни, лицето З. Г. е следвало да осъществява превози от и до страни-членки на ЕС, което отговоря на условието, че каботажните превози са

вътрешни превози в държава-членка на ЕС, в конкретния случай са налице кумулативно и двете условия, извършваната в рамките на 92 календарни дни дейност в страна-членка на ЕС от Г. да се определи като извършване на каботажни превози. Сочи, че в съставения Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) и издаденото въз основа на него наказателно постановление (НП) е дадено ясно и непротиворечиво словесно описание на нарушението и е дадена правилната правна квалификация. Прави искане да бъде отменено обжалваното съдебно Решение и вместо него, по съществуващото на спора, да бъде потвърдено НП №22-005849/21.06.2019г., издадено от директора на ДИТ- С.. Претендира разноски. Ответникът – [фирма], ЕИК[ЕИК], оспорва жалбата и иска същата да бъде отхвърлена. Чрез процесуалния си представител юрк. Ч. моли съда да остави в сила решението на СРС като правилно и законосъобразно. Претендира присъждане на разноски.

Прокуратурата на РБългария, представлявана от прокурор М. от Софийска градска прокуратура (СГП), дава заключение за основателност на касационната жалба.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - град, като взе предвид наведените касационни доводи, извърши проверка на обжалваното съдебно Решение, съобразно чл. 218, ал. 2 АПК и след като прецени събраните доказателства, приема от правна страна следното: Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211 АПК и е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА, а разгледана по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА.

С НП № 22-005849/21.06.2019 г. на [фирма], в качеството му на работодател, е наложено административно наказание – „имуществена санкция“, в размер на 1800 (хиляда и осемстотин) лева, на основание чл. 414, ал. 1 КТ, за това, че при извършена проверка по спазване на трудовото законодателство, било установено, че служителят З. Г., международен шофьор, е командирован със Заповед № 20/07.11.2018 г. от дружеството за период от 08.11.2018 г. до 07.02.2019 г. за 92 календарни дни с цел извършване на международен транспорт на стоки и товари по маршрути от и до страни-членки на ЕС, като работодателят и служителят не са уговорили в допълнително писмено споразумение изменението на съществуващото между тях трудово правоотношение за срока на командироване, с което е нарушена разпоредбата на чл. 2, ал. 1 от Наредбата.

С процесния съдебен акт е ОТМЕНЕНО НП № 22-005849/21.06.2019 г.

За да постанови този правен резултат, първостепенният съд е събрал относими писмени и гласни доказателства и въз основа на тях е приел следното: НП е издадено от компетентен административнонаказващ орган по смисъла на чл.47, ал.2 ЗАНН и въз основа на редовно съставен АУАН, който е бил предявен на нарушителя. При съставяне на АУАН и при издаване на НП обаче са били допуснати съществени процесуални нарушения, свързани с липсата на описание на нарушението и обстоятелствата, при които е извършено. Първостепенният съд е обосновал извод, че по отношение на твърдението за каботажни превози и цитиране на приложимите разпоредби, липсва каквото и да е описание на обстоятелствата, от които да може да се направи извод за наличие на каботажни превози, осъществени от служителя Г., посочен в заповедта за командироване, което води до неяснота и непълнота на вмененото нарушение, и на обстоятелствата, при които е извършено. Посочва, че именно обстоятелството, свързано с каботажните превози е спорният по делото въпрос, който е следвало да бъде изяснен в хода на административнонаказателното

производство с посочване на конкретни факти, за които да бъдат ангажирани съответните доказателства, което в настоящия случай не е сторено.

Тези изводи се споделят от настоящия решаващ състав.

Пред касационната инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по смисъла на чл. 219, ал.1 АПК, поради което и на основание чл. 220 АПК се приемат за доказани фактите, така, както са установени от СРС, 101^{-ви} с-в.

С нормата на чл. 2, ал. 1 от Наредбата е въведено задължение при командироване на работници или служители в случаите по чл. 121а, ал. 1, т. 1 КТ работодателят и работникът или служителят да уговорят с допълнително писмено споразумение изменение на съществуващото между тях трудово правоотношение за срока на командироването, като в ал. 2 на същата разпоредба е определено съдържанието на това споразумение. Според чл. 121а, ал. 1, т. 1 КТ командироване на работници или служители в рамките на предоставяне на услуги е налице, когато: български работодател командирова работник или служител на територията на друга държава - членка на Европейския съюз, държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или на Конфедерация Швейцария: а) за своя сметка и под свое ръководство въз основа на договор, сключен между работодателя и ползвателя на услугите; б) в предприятие от същата група предприятия. Административно наказващият орган твърди, че в процесния случай били извършвани каботажни превози и посочва т. 11 от Преамбюла на Регламент № 1073/2009 г. - разпоредбите на Директива 96/71/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 16 декември 1996 г. относно командироването на работници в рамките на предоставянето на услуги се прилагат за предприятията за превози, извършващи каботажни превози.

Определение за „каботажни превози“ е дадено в разпоредбата на чл. 2, т. 7 от Регламент № 1073/2009 г., като там е посочено, че означава едно от следните: — вътрешен автомобилен превоз на пътници за чужда сметка или срещу възнаграждение, извършван временно от превозвач в приемаща държава-членка, или — качването и слизането на пътници на територията на една и съща държава-членка в рамките на редовна международна услуга при спазване на разпоредбите на настоящия регламент, при условие че това не е основното предназначение на тази услуга.

В процесния случай от описанието, дадено в АУАН и в НП, както и от цитиране на приложимите разпоредби, не може да се направи извод за извършването в процесния случай на каботажни превози, осъществени от конкретния служител, посочен в заповедта за командироване. Такъв извод не може да бъде обоснован и със събраните в съдебната фаза на производството писмени и гласни доказателства.

Настоящият решаващ състав намира, че в нарушение на чл. 42, т. 4 и чл. 57, ал. 1, т. 5 ЗАНН, както в АУАН, така и в оспореното НП, реално не се съдържа описание на нарушението и на обстоятелствата, при които е извършено, както и доказателства, които го потвърждават. Административно-наказващият орган е приел, че А.“ Е., в качеството му на работодател, не е изпълнил задължението си по чл. 2, ал. 1 от Наредбата – уговаряне в допълнително писмено споразумение изменението на съществуващото между дружеството и Г. трудово правоотношение за срока за командироване, без да посочи конкретни факти и обстоятелства, от които да се прави извод, че такова задължение е възникнало. Това нарушение на процесуалните правила е особено съществено и на практика е лишило наказаното лице от възможността да разбере какво нарушение е извършило и да организира адекватно защитата си.

По изложените доводи настоящият касационен състав приема, че първостепенният съд е постановил валидно, допустимо и правилно решение, в съответствие с материалния закон и без да е допуснато съществено нарушение на процесуалните норми, което да съставлява отменително основание.

Ответникът е направил искане за присъждане на разноски. Съгласно чл. 63, ал. 3 ЗАНН (нова - ДВ, бр. 94 от 29.11.2019 г. и в сила към приключване на устните състезания), в съдебните производства по ал.1 страните имат право на присъждане на разноски по реда на Административнопроцесуалния кодекс. В случая той не е представил списък на разноските, каквото изискване е въведено с разпоредбата на чл. 80 ГПК, както и не е ангажирал доказателства за извършването им и техния размер, поради което искането за присъждане на разноски следва да бъде отхвърлено.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2 АПК, във връзка с чл. 63, ал. 1 ЗАНН, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - град, III^{-ти} Касационен състав

РЕШИ

ОСТАВЯ В СИЛА РЕШЕНИЕ от 05.05.2021 г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, Наказателно отделение, 101^{-ви} с-в по н.а.х. дело № 18119/2019г.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.